

ret beregnet var der i Grunden ikke en Stilstand, men snarere en lille Fremgang, og det erede Medlem, som sidst havde Ordet, syntes at slutte sig til den samme Betragtning. Jeg kan umulig tro, at det kan være det erede Medlems Mening, at man skal lade Skattenedsættelse følge umiddelbart paa Forsøgelse i eller Dverfstud af Statsindtægterne, thi saa maa man nødvendigvis ogsaa komme til at lade nye Skatter følge paa enhver Formindsættelse i Statens Indtægter. Jeg tror, at det vilde være at indføre her et Statshusholdningssystem, som skulde søge sin Lige i Verden. Det er en Gøvedregel i den private Økonomi, at man bruger de gode Aar til at lægge Noget hen til at kunne staa imod med i ondt Dage og kunne møde uforudsete og overordentlige Udgifter med. Naar Staten ikke bærer sig ad paa denne Maade, men stadig reducerer Statsindtægterne, reducerer den oplagte Formue, som — det er klart — selvfølgelig lige fuldt forudsættes at være tilstede i Landet, da er det ikke altid saa let at finde de fornødne Midler i Skatteborgernes Lomme, naar der indtræder overordentlige Begivenheder, og Røderne gaa tilbage; dette have tidligere Finansministre maattet befjende.

Thorup: Jeg vilde nødig gjøre den høitagtede Finansminister Uret. Jeg har ikke sagt, i alt Fald ikke ment, at den høitærede Minister skulde staa i Modstrid til Landstthinget med Hensyn til Anskuelse om Loldreformen, men hvad jeg har sagt, er, at han staar i Modstrid til Landstthinget med Hensyn til Afgangen i Loldindtægter, og det fastholder jeg, thi Landstthinget har ved Afstemningen viist, at det vilde gaa til en Nedgang af 800,000 Kr. Med Hensyn til Loldskatollen forekommer det mig, at de Udtalelser, vi have hørt, vise, at Regjeringen er enig med mig i, at der ikke sker nogen Nedgang i Loldindtægterne men snarere en Forhøielse.

Berg: Den Værdi, hvortil jeg ansætter Loldlovforslaget, skal jeg fremdeles betegne som i det Høieste $\frac{1}{2}$ Ore pr. Individ, medens Folkethinget, hvis det fastholdt sit Udgangspunkt fra for 5 Aar siden, kunde efter Fremgangen i Landets Status gjøre Fordring paa et Afslag af 5—7 Kr. pr. Individ. Den erede Finansminister byder altsaa imellem $\frac{1}{1000}$ og $\frac{1}{1500}$ af det, som Folkethinget kunde have Ret til at fordrø. Den Beregning, jeg har anstillet, tør jeg nok sige holder Stik, men derfor har jeg ikke sagt, at Folkethinget vilde fordrø en saa stor Nedgang. Den erede Mini-

ster gif i sine Overveielser ud fra, hvad der var behageligt for en Finansminister, og for saa vidt indrømmer jeg, at det maa være behageligt for Finansministeren at kunne henlægge til senere Tid det Dverfstud, vi i de senere Aar have faaet ved at tage i Millionvis ud af Borgernes Lomme. So mere konservativ eller stoffkonservativ Finansministeren er i Skatteforhold, desto behageligere er denne Fremgangsmaade ganske vist for ham; men det er ikke dette, jeg har talt om. Jeg har talt om, hvad der vilde være statsøkonomisk rigtigst, og da er det min Overbevisning, at ligesom den private Mand, naar han lægger Noget hen til trangere Tid, ikke lægger det paa Ristebunden uden Forrentning, saaledes maa ogsaa Staten, naar den lægger hen, betro Bølbøene til dem, der bedst kunne sørge for Forrentningen, nemlig Skatteborgerne. Jeg mener, at der med en temmelig hurtig Regel, alt efter Behovet, maa ske enten Afslag eller kræves Tilskud til Statskassen. Dei kunde sse ved at følge en af to Veie eller ved at følge dem begge, dels nemlig derved, at man havde en Formue- og Indtægtskat, som regulerede Balancen, saa at man i de Aar, hvor man ikke havde faaet Tilstrækkeligt ind i indirekte Skatter, kunde skruø Procenten lidt op til Dækning af det Manglende, og dels derved, at man paa Budgettet midlertidig kunde forhøie enkelte Loldskatter for Finanssaaret. Ved et af disse Midler — eller ved dem begge — kunde en Finansminister, som satte sin Opgave ikke i, at Statskassen buignede af Penge, men i, at der var Velstand i Befolkningen og Frihed i Bevægelsen paa det materielle Omraade, albrig komme i Forlegenhed. Jeg styrer ikke at udtale, at dette er min Opfattelse af, hvad der var behageligt og rigtigst for Skatteborgerne, for hvem Finansministeren som saadan er til.

Formanden (K r a b b e): Der er forlangt Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Klaus Berntsen, N. Larsen, N. Svuid, Kristen Nielsen, S. Buch, Ole Christensen, Jens Busk, S. P. Kristensen, Bønløkke, Jørg. Pederesen, Kristian N. Stenbæk, D. Larsen, Højmark, L. Pederesen og Albertsen.

Der er indtegnet to Talere, nemlig det erede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) og det erede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther).

Frederiksen: Jeg frasalder Ordet.